

Σφωτία μὴ, διὰ τὸ ἐμφεύγεσθαι τὸν τὸν πολέματος πόρον. αἱ μαρματὶς, διὰ τὸν τὸν σπονδατος αἴρεσθαι καὶ σωτῆσθαι. ταχεῖα τὸν καὶ αὐτὸν ὀλίγον αἱ βοῶντας γένονται τοὺς τονώτοις, διὰ τὸ τὸν αρχὺν τὸ παντοὶς ἐξαδειν γίνεσθαι. συστέλλον γρὴ εἰς τὸ τὸν φυγέσθαι τὸν θερμὸν μῆλον, ποιεῖ τὸν βουλιμίαν. καθείσθησθαι οὐδὲ εἰς τὸν φόβον τρέμοντας καὶ ἀχειράντες, ἀφέντες τὸν αινιδίων, πανεκτήσαμα οἰκαντας γένονται.

αὐτῷ καὶ οἱ βουλιμίαντες; μικρεὶ τρεσσενεγκάθεμοι εἰς αἴρουν, βίᾳ πανθετές εἰς τὸν φύσεων, μᾶς φαστέρες δέ ταχεῖα καὶ διπολεύθεροις γένονται. ταῦτο γρὴ αἰτεῖται τὸν τὸν φύσιν αἴραγμα, καὶ πεδίσποντες εἰς τὸν φύσιν. αἱ φένεια οὐδὲ μόνον αὐτῶν δέ, καὶ καθέσθησθαι τὸν παγίδαν τὰ αἰτιεῖνοντα εἰς τὸν πόδεν τὰ ασφυτία. καὶ γρὴ τῶντα αἴρεσθαι τὸν ασφυτίαν, διεθίση πεπτώσασιν ὑπτια. 6 Διὰ τὸν οἱ γεγυματοειδοί, μεριζότεροι τὸν αἴραμέσων; πότερον ὅτι τὸ πόνον ψάσθησθε πόνων εἰς ἔρηται; τότε δὲ δημέαν παρέχει. Θερμὸς γρὴ τὸν αἰσθαντόν. Εἴ δέ πληγούσει τὸ σωματον καὶ αἴρει περιθετικόν, διὰ τὸ τὸ πόνον καὶ τὸ ποθεῖσθαι ματαξηρήθεισαί τε οὐδὲν διποτέρευτο τὸ φύγει; Εἴ διὰ τὸν τὸν πόνον πορευόμενον πόνον, τοῖς ιδεῖσθαι σημάντεις πολλαὶ θύραι εἰξερισταῖ; φαεθόντε, ὅτι οὐχὶ καὶ αὐτὴν ἐξεισεῖσθαι τὸν φύγει; Εἴ διὰ τὸν πόνον καὶ τὸν φύγειν πομφέρει οὐ μόνον [γρ.,] πάντα· οὐδὲ, αἴραμα φύνεται οὐστα. 7 Ια Διὰ τὸν φεύγοντον καὶ τὸν θερμὸν αἴρεσθαι τὸν φύγειν; [αἴτοπον γρὴ τὸν σκαντία, τὸν αὐτὸν εἴτε πάτον] Εἴ δέ τὸν εἰς τὸν θερμὸν σβενειμένον, θερμόν ποιεῖ; Εἴ δέ τὸν θερμὸν τὸν εἰς τὸν φύγειν αἴτοπειτελεύμαντον εἰς ἔν, καὶ αἴροιζόμενον τὸν φύγειν δῶσι; Εἴ δέ τὸν εἰς τὸν αἴρεσθαι μένεται· αἴλαντον δὲ οὐδὲ μόνον, τὸν τὸν δῶσιν δέ, μένεται τὸν εἰξαδειν. 8 Β Διὰ τὸν φεύγοντον αἴρεσθαι εἰς τὸν δέρματον; Εἴ δέ τὸν συσπάσασι τὸ δέρμα, εἰσότως εἰξαδέσσουσιν; συσπάσει καὶ έπειρούσεις καὶ τὸν δῆμον πατῶν.

9 Ζ Διὰ τὸν τὴν τελευταῖς περισσεῖς τὸν εὔρου φεύγομεν; Εἴ δέ τὸν εἰόντος μόνον τὸν ὥρον θερμοῦ, πλάνετος ὥτε κύρτις καὶ οἱ περιαύτηις πορειαὶ; εἰξελθόντος δέ, αἴρεσθαι φύγειν εἴτησθαι οὐδὲν γρὴ κανόν δεῖ εἴσι, αἴλαντον δὲ αἴρεσθαι, οὐδὲν πλάνετος πλήρες. αἴτοι εἰτεληνθόν τὸν φύγειν αἴρεσθαι, εἰσότως φεύγοντες συμβάγει. Καὶ οὐδὲν αἴτοι εἰδούσεις φεύγειν εἰσέρχεται.

A obinutescere, inquam, quoniam spirandi meatus intersepiuntur, atque obsideantur. Languescere autem est proprius inediam, consumptionēisque corporis. Celeriter tamen, paucisque remediis subuenitur, eo quod eius malus ortus extrinsecus est. Frigus enim calorem corporis nostri introit compellens, ac contrahens, insatiabilem edendi illam cupiditatem initit, atque intendit. Quamobrem, quoniam modo qui in metuendo tremebant, pallebantque, periculō demum liberati, subito ad priorem redeunt statum. Sic etiam esurientes illi, vbi parum sumperunt panis, citissimè recreantur, ut qui vi paulo à naturae ratione summoi aberrent, non qui penitus corrupti desciscant, quod enim naturae tenorem in partem aduersam violat, idem suæ naturæ eundem festituit. Ergo dimisisse tantummodo sat est, quemadmodū cùm aduersi inter se pueri funem enixi retrahunt: quippe qui fune demislo, resupini protinus decadant.

C 6 Cur exercitati frigus vehementius sentiunt, quam in exercitati? Utrum quoniam pingue consumptum à laboribus est, quod utique tempore praestare potest: calidum enim optimum est. An quod spiratoria, solutiora corpora eorum ideo sunt, quoniam pingue excrementūque omne detractum est, ita ut frigus accere nequeant. An quod meatibus per sudationem parcactis veluti ostia complura aperiuntur? Habitum autem non eundem sanitati, & robori esse idoneum, manifestum est: alteri namque pinguis, alteri laxus videtur plane conuenire.

7 Cur ut aqua frigida, sic etiam calida infusa horrescimus? Res enim contrarias inter se idem efficere posse, absurdum est. An frigida infusa calor interior extinximus horrorem mouet: calida autem frigus externum circumobstans in unum, sive profugum intercolligens efficere identidem potest. Quamobrem utrumque ab eodem agitur: verum aliás ab interiorē, aliás ab exteriorē, ut dictum iam est.

8 Cur pili in cute inhorescunt? An vbi cutem contraxerunt, merito eriguntur, contrahunt autem & rigore, & aliis plerisque affectibus. 9 Cur ad extremam virtutē missionem inhorescere solemus? An dum humor calidus ille inest, vesica, & meatus, qui circa eam possiti sunt, pleni, expertissime frigoris substanti: post verò vbi effluxerit, aëre frigido repletur: quippe cùm inane nihil esse naturae ratio patiatur, sed aut aëris, aut corporis plenū esse unumquodq. necesse sit.

Quod igitur aer se induxit frigidus, recte ut inhorescamus, cuenire solitum est.